

De eucharistieviering in de kapel.

Van 14 tot en met 29 november brachten minister provinciaal Rob Hoogenboom en missie-secretaris Piet Bots een bezoek aan de broeders in Indonesië. Een impressie van hun kennismaking met de Indonesische franciscanen in een kindertehuis in Jakarta.

Een dag Jakarta

Sint Vincentius is het grote weeshuis dat al vanaf de komst van de eerste Nederlandse franciscanen in 1929 door de broeders beheerd wordt. We lopen door de gangen langs de verschillende groepen, en maken kennis met de kinderen die daar zitten, zo'n 450 jongens, wezen of kinderen uit gebroken gezinnen. Hier is ook 's middags de bijeenkomst van zo'n zestig broeders uit Jakarta en omgeving. Provinciaal Adrianus Sunarko spreekt zijn dank en waardering uit voor onze komst, voor de Nederlandse broeders die hun toewijding en hun leven gegeven hebben voor de kerk en de broederschap in Indonesië. Deze broeders, in totaal 76, die vanuit Nederland naar Indonesië gekomen zijn, hebben een goed fundament gelegd voor deze franciscaanse gemeenschap. Die bestaat nu uit 115 plechtig geproteste broeders, 60 broeders die hun tijdelijke geloften hebben afgelegd en 19 novicen.

Harde werkers

Vervolgens spreekt broeder Eddy Kristianto, die over de geschiedenis van de franciscanen

in Indonesië schreef. Hij vermeldt de vijf broeders die hier de zorg voor het weeshuis overnamen. Nu, 85 jaar later, blikt hij terug en ziet hoe de Nederlanders een stempel gedrukt hebben. Het waren harde werkers die ook bezig waren in sociale kwesties. Hij noemt hun bijdrage op het terrein van de wetenschap: echte wetenschappers met grote talenten. De franciscanen waren ook juist in dit multiculturele en multireligieuze land voor de katholieken een goede brug naar de Indonesische samenleving.

Ik mag daar op reageren en vertel over het ouder en kleiner worden van onze provincie; over de trots die ik voel als ik zie hoe onze broeders een impuls hebben gegeven aan de groei en ontwikkeling van deze franciscaanse gemeenschap in Indonesië. Ik geef ook aan dat we ondanks ons kleine aantal vol vertrouwen aan de toekomst werken en dat we blij zijn met de vier tijdelijk geproteste broeders. Als ik de mogelijkheid ter sprake breng dat jonge Indonesische broeders in Nederland zouden kunnen studeren of werken, wordt dit met applaus begroet.

Eucharistieviering

Dan is het tijd om naar de kapel te gaan voor de eucharistieviering. Met de directeur van het weeshuis en de provinciaal mag ik voorgaan in een levendige liturgie. Er is een grote percussiegroep met gamelan- en bamboe-instrumenten. En het gaat er flink op los. Er was me door de leiding van het weeshuis al gezegd dat de kinderen veel aan percussie doen. "Als ze dat niet hadden, zou er veel vaker gevochten worden", kreeg ik te horen. Het dak gaat er bijna af, of misschien moet je zeggen dat deze kapel voor zo'n grote groep met hartstocht zingende en musicerende kinderen én jonge broeders eigenlijk te klein is. Ik vind het prachtig. Na de dienst worden er veel foto's gemaakt en mogen Piet en ik ons partijtje mee komen slaan, tot grote vreugde van de kinderen.

Rob Hoogenboom ofm